

Προδιαγεγραμμένο το έγκλημα των Τεμπών

Η ιδιωτικοποίηση σκοτώνει

Εκτός από τα λαμόγια, τα καλοβολεμένα κομματόσκυλα και τα «πετσωμένα» ΜΜΕ, δεν υπάρχει άνθρωπος στην Ελλάδα που να μην έχει καταλάβει πως το σιδηροδρομικό δυστύχημα στα Τέμπη **δεν ήταν δυστύχημα αλλά ένα ακόμη καπιταλιστικό και κρατικό έγκλημα.** Το φωνάζουν οι εργαζόμενοι και η νεολαία στις μαζικές διαδηλώσεις, ακόμη και στα γήπεδα.

57 άνθρωποι, στην πλειοψηφία τους νέα παιδιά, είναι ο επίσημος αριθμός, των νεκρών, ενώ πολλά είναι τα ερωτηματικά για το πόσοι τελικά έχασαν τη ζωή τους και δεν τους έχει αναζητήσει κανείς (π.χ. ξένοι εργάτες), καθώς καμιά εμπιστοσύνη δεν πρέπει να τρέφουμε στην κυβέρνηση. Το απέδειξε, άλλωστε, με τη διαχείριση που έκανε, αφού το μόνο που νοιάζει τον Μητσοτάκη αυτήν τη στιγμή είναι να αποφύγει το πολιτικό κόστος μπροστά στις εκλογές και να βγει ο ίδιος από το «κάδρο».

Η ιδιωτικοποίηση δολοφονεί

Το προδιαγεγραμμένο έγκλημα των Τεμπών έχει πίσω του μια μακρά ιστορία. Είναι η ιστορία της **συντηρητικής ανασυγκρότησης του ελληνικού καπιταλισμού**, βασικός μοχλός της οποίας είναι οι ιδιωτικοποιήσεις ή «αποκρατικοποιήσεις», όπως τις έλεγαν αρχικά (για ν' ακούγεται πιο εύηχο).

Ποια είναι η ουσία αυτής της διαδικασίας; Δύο πλευρές έχει. Από τη μια να μειωθούν οι κοινωνικές δαπάνες του κρατικού προϋπολογισμού, που έπρεπε να στηρίζει τις λεγόμενες επιχειρήσεις και οργανισμούς Κοινής Ωφέλειας, και από την άλλη να ξεπουληθούν στο ιδιωτικό κεφάλαιο οι κερδοφόροι τομείς αυτών των οργανισμών και επιχειρήσεων, αυτά που εύστοχα ονομάστηκαν «φιλέτα».

Τα αποτελέσματα αυτής της στρατηγικής αναπτύσσονταν επίσης σε δυο άξονες. Από τη μια πλήττονταν οι μισθοί και τα εργασιακά δικαιώματα των εργαζόμενων στις λεγόμενες ΔΕΚΟ (και μαζί τους πλήττονταν συνολικά οι μισθοί και τα εργασιακά δικαιώματα σε όλο τον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, καθώς οι μισθοί και τα εργασιακά δικαιώματα στις ΔΕΚΟ λειτουργούσαν ως ατμομηχανή για το σύνολο της εργατικής τάξης) και από την άλλη ακριβιαιναν οι υπηρεσίες που πληρώνει ο ελληνικός λαός για ρεύμα, νερό, τηλέφωνο, συγκοινωνίες κτλ.

Ο πατέρας Μητσοτάκης δεν πρόλαβε να κάνει πολλά. Εβαλε λουκέτο στην ΕΑΣ (αστικές συγκοινωνίες της Αθήνας), δίνοντας τα λεωφορεία στους «νοικοκυραίους», όμως ο επίμονος και πολύμηνος αγώνας των εργατών της ΕΑΣ ακύρωσε αυτήν την ιδιωτικοποίηση, αναγκάζοντας την επόμενη κυβέρνηση (ΠΑΣΟΚ) να επανασυστήσει την ΕΑΣ και να επαναπροσλάβει τους εργάτες.

Οι επόμενοι, όμως, Σημίτης, Καραμανλής, Γ. Παπανδρέου, Σαμαροβενιζέλοι, Τσιπροκαμμένοι, το τερμάτισαν, ξεπουλώντας ΔΕΗ, ΟΣΕ, ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ, κ.ά.

Περιορίζοντας το θέμα στον ΟΣΕ, θυμίζουμε ότι τη σκυτάλη από την κυβέρνηση Καραμανλή πήρε η κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου και από τον Χατζηδάκη ο Ρέππας. Το 2010, αμέσως μετά την υπογραφή του πρώτου Μνημόνιου, το «σχέδιο Ρέππας» προέβλεπε να φύγουν από τον ΟΣΕ περίπου 2.400 εργαζόμενοι από τους περίπου 6.000 που εργάζονταν. Ταυτόχρονα, πήραν γομολάστιχα και έσβησαν τις ισχύουσες συλλογικές συμβάσεις εργασίας.

Το Μνημόνιο ήταν σαφές: η ΤΡΑΙΝΟΣΕ (εταιρία που έχει το συγκοινωνιακό έργο) θα έπρεπε να είναι κερδοφόρα μέσα στο

2011, ενώ μεσοπρόθεσμα θα έπρεπε να είναι κερδοφόρα και η εταιρία που θα διαχειρίζεται το σιδηροδρομικό δίκτυο. Η συνταγή προέβλεπε για την μεν ΤΡΑΙΝΟΣΕ μείωση προσωπικού, μείωση μισθών, ανατροπή εργασιακών σχέσεων, κατάργηση δρομολογίων που δεν θεωρούνταν κερδοφόρα (η κοινωνική χρησιμότητά τους δεν λαμβανόταν υπόψη) και για την εταιρία του δικτύου «εξυγίανση» μέσω του περάσματος των χρεών της στο κράτος. Ετσι, το «πακέτο» θα γινόταν ελκυστικό για να έρθει ο ιδιώτης «στρατηγικός επενδυτής» και να πάρει το 49% της ΤΡΑΙΝΟΣΕ και το μανάτζμεντ όλου του σιδηροδρομικού δικτύου.

Όλα αυτά επενδύθηκαν από την κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου με τη γνωστή γκεμπελίστικη προπαγάνδα ότι για όλα έφταιγαν τα... προνόμια των εργαζόμενων, που έριξαν έξω την εταιρία. Ποια ήταν η αλήθεια; Τα όποια ελλείμματα του ΟΣΕ οφείλονταν στα υπέρογκα ποσά που κατέβαλε στους τοκογλύφους των τραπεζών. Ο ΟΣΕ δανειζόταν όχι για να καλύψει ελλείμματα, αλλά επειδή αυτή ήταν η πολιτική των κυβερνήσεων. Εβαζαν τον ΟΣΕ να δανειζεται για την επέκταση, τον εκσυγχρονισμό και τη συντήρηση του δικτύου, που είναι υποχρέωση του κράτους, για να μη φαίνονται τα χρέη στη λεγόμενη γενική κυβέρνηση.

Το ΠΑΣΟΚ και οι κυβερνήσεις των Σαμαροβενιζέλων δεν πρόλαβαν να ολοκληρώσουν τη δουλειά και το καθήκον πέρασε στα χέρια των συριζαίων, που ανέπτυξαν το σχέδιο «όχι ιδιωτικοποιήσεις, αλλά... συμφωνίες αναπτυξιακού χαρακτήρα με καπιταλιστικούς ομίλους (ντόπιους και ξένους), χωρίς το δημόσιο... να χάσει».

Οι ...θαυματοουργοί αυτοί συνδυασμοί, όμως, γίνονται μόνο στα προεκλογικά παραμύθια. Ηρθε, λοιπόν, το τρίτο Μνημόνιο και οι συριζαίοι συμφώνησαν σε ιδιωτικοποιήσεις νέτα-σκέτα, με την εξής ταπεινωτική «ομολογία πίστης», όπως αναγραφόταν στο Μνημόνιο: **«Η ιδιωτικοποίηση μπορεί να συμβάλει στο να καταστεί αποδοτικότερη η οικονομία και να μειωθεί το δημόσιο χρέος. Ενώ η διαδικασία ιδιωτικοποίησης έχει σταματήσει από τις αρχές του έτους, η κυβέρνηση είναι πλέον αποφασισμένη να προχωρήσει με ένα φιλόδοξο πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων και να διερευνήσει όλες τις δυνατότητες μείωσης της συνολικής χρηματοδότησης μέσω μιας εναλλακτικής δημοσιονομικής πορείας ή μέσω μεγαλύτερων εσόδων από ιδιωτικοποιήσεις».**

Η συνέχεια είναι γνωστή. Η ιταλική Ferrovie dello Stato Italiane πήρε την ΤΡΑΙΝΟΣΕ μπιρ παρά με μόλις 45 εκατ. ευρώ(!) και από πάνω πήρε και μια σύμβαση επιδότησης με 50 εκατ. ευρώ το χρόνο για να κάνει την... «άγονη γραμμή» Αθήνα-Θεσσαλονίκη. Το ΤΑΙΠΕΔ αποδέχτηκε την «προσφορά», χωρίς καν να προσπαθήσει να αυξήσει το τίμημα και ο ΣΥΡΙΖΑ, που προηγουμένως κατήγγειλε τη συγκυβέρνηση των Σαμαροβενιζέλων ότι ετοιμαζόταν να ξεπουλήσει την ΤΡΑΙΝΟΣΕ έναντι 300 εκατ. ευρώ, τίμημα που χαρακτήριζε «προκλητικά χαμηλό», οργάνωσε και φιέστα για την υπογραφή της συμφωνίας ξεπουλήματος στην Κέρκυρα, όπου ο Τσίπρας καμάρωνε δίπλα στον τότε πρωθυπουργό της Ιταλίας (σήμερα επίτροπο Οικονομικών της Ευρωπαϊκής Επιτροπής) Τζεντιλόνι.

Ενορχηστρωτής του ξεπουλήματος στους Ιταλούς ήταν η ίδια η Κομισιόν, την ίδια στιγμή που ξετινάζει κάθε εθνικό λογαριασμό στην Ελλάδα και υποχρέωσε τις κυβερνήσεις να επιστρέψουν ακόμα και τα ψίχουλα που είχαν δοθεί στους αγρότες ως

αποζημίωση από φυσικές καταστροφές.

Το έγκλημα των Τεμπών έβγαλε απ' όλους αυτούς τις μάσκες, αποκαλύπτοντας το πραγματικό τους πρόσωπο. Το πρόσωπο α-δίστακτων, αμοραλιστών πολιτικών που δε διστάζουν να παίξουν ρώσικη ρουλέτα με τους επιβάτες του πιο λαϊκού μέσου μαζικής μεταφοράς, προκειμένου να προωθήσουν τη συντηρητική ανασυγκρότηση του ελληνικού καπιταλισμού και στα δυο της σκέλη: και στην αύξηση της κερδοφορίας των καπιταλιστικών επιχειρήσεων, ξένων και ντόπιων, και στη μείωση των κοινωνικών δαπανών του αστικού κράτους.

Η δε Hellenic Train (θυγατρική της ιταλικής Ferrovie dello Stato Italiane Group) εξέφρασε μόνο «τη βαθιά της θλίψη για το τραγικό δυστύχημα», χωρίς ακόμη και τώρα να κάνει την παραμικρή αναφορά στα αίτια του πολύνεκρου δυστυχήματος. Δεν γνώριζε τα προβλήματα;

Ασφαλώς και τα γνώριζε. Στις αρχές του περασμένου Νοέμβρη, οι μηχανοδηγοί της Hellenic Train έστειλαν εξώδικο στον ΟΣΕ, τον υπουργό Υποδομών και Μεταφορών, Κώστα Καραμανλή, και τον γενικό γραμματέα του υπουργείου, Γιάννη Ξιφαρά, με κοινοποίηση στη Hellenic Train και στη Ρυθμιστική Αρχή Σιδηροδρόμων. Σ' αυτό το εξώδικο η Πανελλήνια Ένωση Προσωπικού Ελξης (ΠΕΠΕ) μιλούσε για «εικόνα απόλυτης διάλυσης στον ελληνικό σιδηρόδρομο». Είχαν ήδη σημειωθεί εκτροχιασμοί από τον Αύγουστο, που παρέμειναν κρυφοί.

Οι μηχανοδηγοί προειδοποιούσαν για τα «χειρότερα». Και τα χειρότερα ήρθαν στα Τέμπη. Η ΠΕΠΕ ζήτησε γραπτές απαντήσεις από το αρμόδιο υπουργείο Μεταφορών και τον ΟΣΕ για «την κακή κατάσταση της σιδηροδρομικής υποδομής, την έλλειψη συντήρησής της, τη μη λειτουργία φωτοσημάτων και τηλεδιοίκησης εδώ και πολλά έτη, τη μη λειτουργία του συστήματος ETCS (European Traffic Control System - του οποίου η θέση σε λειτουργία προστατεύει από το ανθρώπινο λάθος), η οποία δεν λειτουργήσε ποτέ, παρά το γεγονός ότι έχει εγκατασταθεί στις μηχανές!». Απάντηση, φυσικά, δεν πήρε.

Παρά τις προειδοποιήσεις, η Hellenic Train, εξακολούθησε να κινεί τα τρένα «της» υπ' αυτές τις συνθήκες. Γιατί να ενδιαφερθεί για την ασφάλεια των επιβατών και των εργαζόμενων στα τρένα; Αυτή ενδιαφέρεται μόνο για τα κέρδη της, που βγαίνουν με πλιάτσικο. Κι αν «κάτσει η στραβή», ξέρει πού θα ρίξει τις ευθύνες: στον ΟΣΕ και στο κράτος, που έχουν την ευθύνη των υποδομών. Ξέρετε τι μας θυμίζει αυτό; Τους ναζί αξιωματικούς που υποστήριζαν ότι δεν είναι εγκληματίες πολέμου και εγκληματίες κατά αμάχων, γιατί αυτοί απλώς εκτελούσαν διαταγές.

Καμιά εμπιστοσύνη σε Μητσοτάκηδες και Ντογιάκους

Το μόνο που νοιάζει τον Μητσοτάκη είναι να τη βγάλει καθαρή. Τίποτε άλλο. Γι' αυτό και κάνει κινήσεις απελπισίας, που τον εκθέτουν ακόμη πιο πολύ στα μάτια της εργαζόμενης κοινωνίας.

Νύχτα έγινε το πολύνεκρο δυστύχημα στα Τέμπη, το πρώτο ο Μητσοτάκης, φορώντας το συγκλονισμένο προσωπίο του, πήγε στον τόπο του εγκλήματος και έχοντας μαζί του και τον Καραμανλή είπε πως «ό,τι πούμε τώρα θα είναι πρώιμο και στην ουσία... βεβηλώνουμε τη μνήμη των ανθρώπων που χάθηκαν». Σύστησε «ψυχραιμία» και διαβεβαίωσε «ότι θα κάνουμε τα πάντα, για να διερευνήσουμε τα αίτια και να μην αφήσουμε τίποτα κάτω από το χαλί». Τα ίδια και ο Καραμανλής, χωρίς να κάνει τον παραμικρό υπαινιγμό για παραίτηση και ανάληψη πολιτικής ευθύνης.

Όταν επέστρεψαν στην Αθήνα και πήραν ραπόρτο για την οργή του κόσμου, αποφάσισαν να παραιτηθεί ο Καραμανλής, για να έχει κάτι να λέει ο Μητσοτάκης, αλλά και για να σώσει την πολιτική καριέρα του ο ίδιος ο Καραμανλής, του οποίου η

«αντικειμενική πολιτική ευθύνη», κατά τον Μητσοτάκη, κράτησε μόνο τρία 24ωρα, καθώς θα είναι πάλι υποψήφιος στις εκλογές.

Με την παραίτηση Καραμανλή ανά χείρας, ο Μητσοτάκης έκανε ένα άθλιο διάγγελμα την 1η του Μάρτη. Αυτοαναγορεύτηκε σε... πραγματογνώμονα λέγοντας ότι «όλα δείχνουν πως το δράμα οφείλεται, δυστυχώς, **κυρίως σε τραγικό ανθρώπινο λάθος**».

Βλέποντας την ακατασίγαστη οργή του ελληνικού λαού, και ιδίως της νεολαίας, στα ογκώδη συλλαλητήρια και τις αποδοκιμασίες, αναγκάστηκε να κάνει νέα ντρίπλα, ανεβάζοντας ένα άθλιο κείμενο στο facebook, με το οποίο ζήτησε υποκριτικά «μια μεγάλη ΣΥΓΓΝΩΜΗ», σπεύδοντας να συμπληρώσει: «τόσο προσωπική, όσο και στο όνομα όλων όσοι κυβέρνησαν τη χώρα εδώ και χρόνια». Ψάχνει, δηλαδή, να μοιραστεί την ευθύνη, μιμούμενος τη Δούρου που χαρακτήρισε το έγκλημα στη Μάνδρα «στραβή που έτυχε να κάτσει στη βάρδια της».

Τέλος, έκανε ακόμη ένα βήμα αθλιότητας, στέλνοντας επιστολή στον Ντογιάκο, νομίζοντας ότι μπορεί να κρυφτεί πίσω από τον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου που ο ίδιος διόρισε και ο οποίος έδειξε καθαρά την... ανεξαρτησία του στην υπόθεση των υποκλοπών, που όχι μόνο δεν κούνησε το δικαστικό μηχανισμό στην κατεύθυνση της έρευνας, αλλά έβγαλε και γνωμοδότηση με στόχο να εμποδίσει τον Ράμμο της ΑΔΑΕ να κάνει τη δική του έρευνα.

Η ωμή παρέμβαση του Μητσοτάκη στην αστική Δικαιοσύνη έγινε μόνο και μόνο για να δείξουν εκεί στο Μαξίμου ότι η... πρωθυπουργάρα είναι η μόνη που θέλει να τρέξουν τα πράγματα και γι' αυτό «γκαζώνει» τον Ντογιάκο.

Το προαναγγελθέν έγκλημα των Τεμπών, πίσω από το οποίο βρίσκεται ένα τεράστιο πλιάτσικο ξένων και ντόπιων εργολάβων, με τις ευλογίες όλων των αστικών κυβερνήσεων, πρέπει να οδηγήσει την εργατική τάξη, την εργαζόμενη κοινωνία και τη νεολαία της στο συμπέρασμα ότι μέσα στο σάπιο καπιταλιστικό σύστημα οι ζωές τους δεν μετράνε. Μετράνε μόνο τα κέρδη του κεφαλαίου.

Καμιά εμπιστοσύνη, λοιπόν, στα μεγάλα λόγια. Συσπείρωση σε μια γραμμή πλήρους ρήξης με την κεφαλαιοκρατία και το πολιτικό της σύστημα, σε μια στάση αποδέσμευσης από την εκλογική κοροϊδία και τους αέναους κύκλους της. Είναι η δέσμευση ότι δεν πρόκειται να βαδίσουμε πια κάτω από ξένες σημαίες, αλλά μόνο κάτω από τις δικές μας.

Ταξική συσπείρωση, ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, ανατροπή του σάπιου εκμεταλλευτικού συστήματος.

7 Μάρτη 2023

